Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Anden Afdeling)

24. maj 2016*

»EU-varemærker — indsigelsessag — ansøgning om EU-figurmærket Supeco — det ældre EU-figurmærke SUPER COR — relativ registreringshindring — risiko for forveksling — rækkevidden af appelkammerets undersøgelse — varer og tjenesteydelser, hvorpå indsigelsen er støttet — artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009 — regel 15, stk. 2, litra f), i forordning (EF) nr. 2868/95 — meddelelse nr. 2/12«

I sag T-126/15,

El Corte Inglés, SA, Madrid (Spanien), ved advokat J.L. Rivas Zurdo,

sagsøger,

mod

Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) ved E. Scheffer og A. Folliard-Monguiral, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten:

Grup Supeco Maxor, SL, Madrid (Spanien) ved advokat, S. Martínez-Almeida y Alejos-Pita,

angående en påstand om annullation af afgørelse truffet den 4. december 2014 af Femte Appelkammer ved EUIPO (sag R 1112/2014-5) vedrørende en indsigelsessag mellem El Corte Inglés, SA og Grup Supeco Maxor, SL,

har

RETTEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M.E. Martins Ribeiro, og dommerne S. Gervasoni (refererende dommer) og L. Madise,

justitssekretær: E. Coulon,

under henvisning til stævningen, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 18. marts 2015,

under henvisning til svarskriftet fra EUIPO, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 3. september 2015,

* Processprog: fransk.

under henvisning til intervenientens svarskrift, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 21. september 2015,

og under henvisning til, at ingen af sagens parter har fremsat nogen anmodning om fastsættelse af et retsmøde inden for fristen på tre uger, efter at det var forkyndt, at den skriftlige forhandling var afsluttet, og Retten derfor i henhold til artikel 106, stk. 3, i Rettens procesreglement har besluttet at træffe afgørelse, uden at retsforhandlingerne omfatter et mundtligt stadium,

afsagt følgende

Dom

Tvistens baggrund

1 Den 30. april 2012 indgav intervenienten, Grup Supeco Maxor, SL, en ansøgning om registrering af et EU-varemærke til Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EU-varemærker (EUT L 78, s. 1).

2 Det varemærke, der blev ansøgt registreret, var følgende figurtegn:

3 De tjenesteydelser, der er søgt registrering for, henhører bl.a. under klasse 35 i Nicearrangementet af 15. juni 1957 vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker, som revideret og ændret, og omfatter navnlig »auktionssalg« og tjenesteydelser i forbindelse med »sammensætning til fordel for tredjemand (dog ikke transport heraf) af [...]produkter [...], således at forbrugerne let kan se, vælge og købe disse varer i en nærbutik, inklusive butikker, detailsalg af produkter [...]« (herefter »tjenesteydelser i forbindelse med detailsalg«).

4 Den 16. august 2012 rejste sagsøgeren, El Corte Inglés, SA, indsigelse mod registreringen af det ansøgte varemærke for alle de tjenesteydelser, der var omfattet af ansøgningen.

5 Indsigelsen var bl.a. støttet på det følgende EU-figurmærke, hvorom der blev ansøgt den 18. juni 2008, og som blev registreret den 1. februar 2012 under nr. 6997407 for varer og tjenesteydelser, der bl.a. henhører under klasse 35:

6 Den registreringshindring, der blev påberåbt til støtte for indsigelsen, var den, der er omfattet af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009. I indsigelsesskrivelsen blev der bl.a. henvist til »liste over varer & tjenesteydelser« og »[indsigelse] [s]tøttet på en del af varerne og tjenesteydelserne« efterfulgt af den følgende opregning af tjenesteydelser i klasse 35: »reklamevirksomhed, bistand ved forretningsledelse, forretningsadministration, kontorfunktionærydelser«.

7 Den 28. februar 2014 tog indsigelsesafdelingen indsigelsen delvist til følge, idet den lagde til grund, at der forelå en risiko for forveksling mellem det ansøgte varemærke og det ældre varemærke. Den gav bl.a. afslag på registrering af det ansøgte varemærke for alle de anfægtede tjenesteydelser i klasse 35. Idet indsigelsesafdelingen støttede sig på meddelelse nr. 2/12 af 20. juni 2012 vedrørende brug af klasseoverskrifter i fortegnelsen over varer og tjenesteydelser for EU-varemærkeansøgninger og -registreringer (*EF-Varemærketidende* 7/2012), fandt den, at sagsøgerens hensigt var at dække alle de tjenesteydelser, der er opført i den alfabetiske fortegnelse i denne bestemte klasse i Niceklassifikationen. Indsigelsesafdelingen sammenlignede således de tjenesteydelser i klasse 35, der var omfattet af det ansøgte varemærke, med de i indsigelsesskrivelsen nævnte tjenesteydelser samt med tjenesteydelser i forbindelse med »auktionssalg« og »udlejning af salgsautomater«, der var indeholdt i den alfabetiske fortegnelse over tjenesteydelser i klasse 35, med henblik på at nå frem til, at de var af samme eller lignende art.

8 Den 24. april 2014 påklagede intervenienten indsigelsesafdelingens afgørelse.

9 Ved afgørelse af 4. december 2014 (herefter »den anfægtede afgørelse«) gav Femte Appelkammer ved EUIPO delvist medhold i klagen, idet det ophævede og omgjorde indsigelsesafdelingens afgørelse, for så vidt som den gav medhold i indsigelsen for »auktionssalg« samt for detailsalg.

10 Appelkammeret anførte indledningsvis i den anfægtede afgørelses punkt 14, at rækkevidden for den indsigelse, som sagsøgeren indgav for indsigelsesafdelingen, var begrænset til de tjenesteydelser, der udtrykkeligt var nævnt i indsigelsesskrivelsen. Appelkammeret angav i denne henseende, at tjenesteydelser i forbindelse med »auktionssalg« i skrivelsen ikke var opført som tjenesteydelser i klasse 35, der var omfattet af det ældre varemærke, og at sagsøgeren i øvrigt aldrig under indsigelses- eller klagesagen havde hævdet, at dennes indsigelse også var støttet på disse tjenesteydelser. Tværtimod havde sagsøgeren ifølge appelkammeret i sine bemærkninger til klagen bekræftet, at dennes indsigelse »var støttet på en del af de varer og tjenesteydelser«, der var omfattet af de ældre varemærker, i hvilken forbindelse sagsøgeren herved henviste til de tjenesteydelser, der udtrykkeligt var opført i

indsigelsesskrivelsen. Heraf udledte appelkammeret, at indsigelsen ikke var støttet på »auktionssalg«, og at det var ufornødent at fastslå, hvorvidt det ældre varemærke omfattede andre tjenesteydelser, der ikke var dækket af klasseoverskrifternes bogstavelige betydning.

11 Følgelig begrænsede appelkammeret, for så vidt angår de tjenesteydelser, der er omfattet af det ældre varemærke, undersøgelsen af, hvorvidt tjenesteydelserne var af samme art, til tjenesteydelser i forbindelse med »reklamevirksomhed, bistand ved forretningsledelse, forretningsadministration, kontorfunktionærydelser«. Appelkammeret fandt i den forbindelse, at disse tjenesteydelser hverken udviste lighedspunkter med »auktionssalg« eller med de tjenesteydelser i forbindelse med detailsalg, der var omfattet af det ansøgte varemærke (jf. den anfægtede afgørelses punkt 36-42).

Parternes påstande

12 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt som den ophævede og omgjorde indsigelsesafdelingens afgørelse.

— EUIPO og intervenienten tilpligtes at betale sagens omkostninger.

13 EUIPO har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

14 Intervenienten har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

15 Sagsøgeren har i det væsentlige anført et eneste anbringende, nemlig at artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009 er blevet tilsidesat.

16 Uden hverken at bestride appelkammerets definition af den relevante kundekreds eller dets vurdering af de pågældende tegns lighed har sagsøgeren foreholdt appelkammeret, at dette i forbindelse med sammenligningen af de pågældende tjenesteydelser ikke tog hensyn til visse tjenesteydelser, der ikke var omtalt i indsigelsesskrivelsen, men som er omfattet af det ældre varemærke, herunder »auktionssalg«, og således med urette konkluderede, at der ikke var lighed mellem på den ene side de tjenesteydelser, der er omfattet af det ældre varemærke, og på den anden side »auktionssalg« samt tjenesteydelser i forbindelse med detailsalg, der er omfattet af det ansøgte varemærke.

17 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at sagsøgeren i formularen for indsigelsesskrivelsen satte kryds i rubrikken »Støttet på en del af varerne og tjenesteydelserne« og herefter nævnte følgende tjenesteydelser heri: »reklamevirksomhed, bistand ved forretningsledelse, forretningsadministration, kontorfunktionærydelser« (jf. præmis 6 ovenfor).

18 I begrundelsen for indsigelsen har sagsøgeren i øvrigt ikke givet nogen anden (nærmere) præcisering i forhold til de tjenesteydelser, som den nævnte indsigelse var støttet på.

19 Som intervenienten med rette har understreget, indeholder indsigelsesskrivelsen i den foreliggende sag – til forskel fra den i dom af 15. januar 2013, Lidl Stiftung mod KHIM – Lactimilk (BELLRAM) (T-237/11, Sml., EU:T:2013:11), omhandlede indsigelse – ikke nogen modsigelse, der kunne fremkalde tvivl i forhold til de tjenesteydelser, hvorpå indsigelsen er støttet, idet sagsøgeren både har tilkendegivet, at denne kun har til hensigt at støtte sin indsigelse på en del af de varer og tjenesteydelser, der er omfattet af sagsøgerens varemærke, og opregnet en del af disse tjenesteydelser – bl.a. dem, der henhører under klasse 35, som nævnt i sagsøgerens ansøgning om registrering.

20 Sagsøgeren er imidlertid af den opfattelse, at appelkammeret fejlagtigt af indsigelsesskrivelsen udledte, at den alene vedrørte tjenesteydelser i forbindelse med »reklamevirksomhed, bistand ved forretningsledelse, forretningsadministration, kontorfunktionærydelser«, og at den ikke kunne fortolkes således, at den også omhandlende »auktionssalg«. Sagsøgeren har i denne henseende støttet sig på afsnit V i meddelelse nr. 2/12, ifølge hvilket »[EUIPO] for så vidt angår [EU-varemærkeansøgninger], der er registreret inden [den 21. juni 2012], og som anvender alle de almindelige betegnelser i [Niceklassifikationens] klasseoverskrifter, vurderer, at ansøgerens hensigt [...] var at dække alle de tjenesteydelser, der er opført i den alfabetiske fortegnelse i denne bestemte klasse, i den udgave, der var gældende på ansøgningsdatoen«. Idet det ældre varemærke blev registreret inden den 21. juni 2012 og anvendte de almindelige betegnelser opført i Niceklassifikationens klasse 35, har sagsøgeren heraf udledt, at dennes indsigelse ligeledes var støttet på tjenesteydelser i forbindelse med »auktionssalg« og »udlejning af salgsautomater«, der er opført i den alfabetiske fortegnelse i denne klasse.

21 Det skal bemærkes, at selv om det følger af ordlyden af afsnit V i meddelelse nr. 2/12, at de varer og tjenesteydelser, der er beskyttet af et varemærke, ikke i forhold til EU-varemærker, der er registreret inden den 21. juni 2012, er begrænset til dem, der udtrykkeligt er opregnet i varemærkeansøgningen, kan det ikke udledes af denne ordlyd alene, at denne brede forståelse af de pågældende varer og tjenesteydelser ligeledes finder anvendelse på en indsigelsesskrivelse, der støtter sig på et varemærke, der er registreret inden den 21. juni 2012. Som EUIPO med rette har understreget, er der nemlig specifikke bestemmelser, der regulerer indsigelsesskrivelsens indhold såvel som indsigelsesproceduren. I henhold til disse bestemmelser, sammenholdt med retspraksis, skal den nævnte skrivelse klart og præcist angive de varer og tjenesteydelser, som indsigelsen er støttet på.

22 Det følger således af regel 15, stk. 2, litra f), i Kommissionens forordning (EF) nr. 2868/95 af 13. december 1995 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 40/94 om EF-varemærker (EFT L 303, s. 1), som bl.a. ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1041/2005 af 29. juni 2005 (EUT L 172, s. 4) i de fleste af de andre sprogversioner end den franske, at indsigelsesskrivelsen skal indeholde de varer og tjenesteydelser, som indsigelsen er rettet imod.

23 Det er ganske vist rigtigt, at regel 15, stk. 2, litra f), i forordning nr. 2868/95 i den franske sprogversion bestemmer, at »[l]'acte d'opposition doit comporter […] les produits et services à l'encontre desquels l'opposition est formée«.

24 Som EUIPO dog har anført, er den franske sprogversion de eneste, der er affattet således, idet de fleste af de andre sprogversioner af den pågældende bestemmelse omhandler de varer og tjenesteydelser, som indsigelsen er rettet imod. Den engelske version henviser nemlig til »the goods and services on which the opposition is based«, den tyske version til »die Waren und Dienstleistungen, auf die sich der Widerspruch stützt«, den italienske version til »prodotti e i servizi sui quali si basa l'opposizione« og den spanske version til »los productos y servicios en los que se basa la oposición«.

25 Det følger imidlertid af Domstolens faste praksis, at den formulering, der er anvendt i en sprogversion af en EU-retlig bestemmelse, ikke kan tjene som eneste grundlag for bestemmelsens fortolkning eller i denne henseende tillægges større betydning end de øvrige sprogversioner. Dette ville være i strid med kravet om en ensartet anvendelse af EU-retten. I tilfælde af uoverensstemmelse mellem de forskellige

sprogversioner skal den pågældende bestemmelse således fortolkes på baggrund af den almindelige opbygning af og formålet med den ordning, som den er led i (jf. dom af 15.11.2012, sag C-558/11, Kurcums Metal, Sml. EU:C:2012:721, præmis 48 og den deri nævnte retspraksis).

26 Hvad angår den generelle opbygning af de regler, der regulerer indsigelsesproceduren, skal det – ligesom EUIPO har gjort det – bemærkes, for det første, at alle de angivelser i indsigelsesskrivelsen, der er påkrævet i henhold til bestemmelserne i regel 15, stk. 2, litra b)-e) og g), i forordning nr. 2868/95, der omhandler det krav om oplysning, der følger af samme regels litra f), vedrører det ældre varemærke, hvilket understøtter fortolkningen, hvorefter denne sidstnævnte bestemmelse henviser til de varer og tjenesteydelser, der er dækket af det nævnte varemærke. For det andet bekræfter regel 15, stk. 3, litra a), i den nævnte forordning, i henhold til hvilken indsigelsesskrivelsen »kan« indeholde en angivelse af de varer og tjenesteydelser, som indsigelsen er rettet imod, at en henvisning i indsigelsesskrivelsen til de varer eller tjenesteydelser, der er dækket af det anfægtede varemærke, alene er frivillig og ikke er sammenfaldende med forordningens regel 15, stk. 2, litra f), idet samme forordnings regel 15, stk. 3, litra a), sågar præciserer, at indsigelsen i mangel af en sådan angivelse anses for rettet imod alle de varer og tjenesteydelser, der er omfattet af den EU-varemærkeansøgning, indsigelsen vedrører.

27 Hvad angår formålet med de regler, der fastsætter indsigelsesskrivelsens indhold, skal det bemærkes, at forordning nr. 2868/95 skelner mellem to typer af oplysninger i den nævnte skrivelse – dem, hvis fravær i henhold til forordningens regel 17 kan føre til, at indsigelsesskrivelsen ikke kan antages til realitetsbehandling, som bl.a. er indeholdt i regel 15, stk. 2, i den nævnte forordning, og dem, der er indeholdt i regel 15, stk. 3, hvis fravær alene kan have følger i forhold til undersøgelsen af realiteten vedrørende indsigelsen. Som det nærmere bestemt er blevet bemærket i præmis 26 ovenfor, bestemmer regel 15, stk. 3, litra a), at indsigelsen i mangel af en angivelse af, hvilke varer og tjenesteydelser indsigelsen er rettet imod, anses for rettet imod alle de varer og tjenesteydelser, der er omfattet af den varemærkeansøgning, indsigelsen vedrører. Såfremt indsigelsesskrivelsen derimod ikke indeholder de oplysninger, der kræves i medfør af regel 15, stk. 2, litra f), i den omhandlede forordning, afvises indsigelsen i henhold til samme forordnings artikel 17, stk. 4. Samme betingelse kan følgelig ikke forekomme både i stk. 2 og 3, i regel 15 i den pågældende forordning.

28 Under disse omstændigheder gør den manglende henvisning til de varer og tjenesteydelser, som indsigelsen er støttet på, i den franske sprogversion af regel 15, stk. 2, litra f), i forordning nr. 2868/95 – hvilken udeladelse klart fremstår som en skrivefejl – det ikke muligt at fortolke denne bestemmelse således, at den ikke stiller krav om, at de nævnte varer og tjenesteydelser angives i indsigelsesskrivelsen.

29 Derudover skal det bemærkes, at det i henhold til fast retspraksis siden dom 19. juni 2012, Chartered Institute of Patent Attorneys (C-307/10, Sml., EU:C:2012:361, præmis 49, 56 og 61, vedrørende Europa-Parlaments og Rådets direktiv 2008/95/EF af 22. oktober 2008 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EUT L 299, s. 25)), som meddelelse nr. 2/12 netop sigter mod at drage de nødvendige konsekvenser af med henblik på at overholde de krav om klarhed og præcision, der gør det muligt for de kompetente myndigheder og de økonomiske aktører at fastslå omfanget af den varemærkebeskyttelse, der er ansøgt om, gælder, at en ansøger af et varemærke, som gør brug af alle de generelle angivelser i klasseoverskriften for en bestemt klasse i Niceklassifikationen med henblik på at identificere de varer eller tjenesteydelser, der er omfattet af ansøgningen om varemærkebeskyttelse, skal præcisere, om den pågældendes registreringsansøgning omfatter samtlige varer eller tjenesteydelser, som er opført i den alfabetiske fortegnelse i denne bestemte klasse, eller blot visse af disse varer eller tjenesteydelser. Såfremt ansøgningen alene vedrører visse af de nævnte varer eller tjenesteydelser, er ansøgeren forpligtet til at anføre, hvilke varer eller tjenesteydelser i denne klasse der er omfattet (jf. i denne retning dom af 27.2.2014 Advance Magazine Publishers mod KHIM – López Cabré (VOGUE), T-229/12, EU:T:2014:95, præmis 36, og af 29.4.2015, Chair Entertainment Group mod KHIM – Libelle (SHADOW COMPLEX), T-717/13, EU:T:2015:242, præmis 32, 34 og 37).

30 Sådanne krav om klarhed og præcision skal anses for ligeledes at gælde for indsigeren i forhold til betegnelsen af de varer og tjenesteydelser, som indsigelsen er støttet på, med henblik på såvel at gøre det muligt for EUIPO at tage stilling til den indgivne indsigelse, som for ansøgeren af det varemærke, som indsigelsen er rettet imod, at fremsætte sine modargumenter (jf. i denne retning dom af 12.2.2015, Klaes mod KHIM – Klaes Kunststoffe (Klaes), T-453/13, EU:T:2015:98, præmis 32). Når indsigeren, som i den foreliggende sag, navnlig angiver at støtte sin indsigelse på en del af de varer og tjenesteydelser, som er omfattet af det varemærke, som denne er indehaver af, tilkommer det indsigeren klart og præcist at angive de varer og tjenesteydelser, som vedkommendes indsigelse er støttet på.

31 Heraf følger det, at afsnit V i meddelelse nr. 2/12 i modsætning til det, sagsøgeren har gjort gældende, ikke – heller ikke analogt – kan finde anvendelse i den foreliggende sag med henblik på at konkludere, at indsigelsen ud over de i indsigelsesskrivelsen nævnte tjenesteydelser var støttet på tjenesteydelser i forbindelse med »auktionssalg« og »udlejning af salgsautomater«.

32 I betragtning af det ovenstående kan det ikke forlanges af appelkammeret, at dette med henblik på sin behandling af indsigelsen tager hensyn til varer og tjenesteydelser, der ikke er nævnt i indsigelsesskrivelsen. Det var således med rette, at appelkammeret sammenlignede alene de tjenesteydelser, der var nævnt i indsigelsesskrivelsen, og hvorpå denne var støttet, med de omtvistede tjenesteydelser, der er omfattet af det ansøgte varemærke.

33 Denne vurdering kan ikke drages i tvivl af sagsøgerens påstand, hvorefter sagsøgeren som meget kendt detailhandelsvirksomhed for alle former for varer fra tredjemand havde haft til hensigt at dække tjenesteydelser i forbindelse med detailsalg.

34 Som EUIPO med rette har understreget, og uden at det er fornødent at tage stilling til, hvorvidt dette argument – som EUIPO i øvrigt ligeledes har anfægtet – kan antages til realitetsbehandling, betyder indehaveren af et varemærkes ønske om at levere visse tjenesteydelser og kendskabet til denne indehaver som erhvervsdrivende inden for disse tjenesteydelser nemlig ikke, at det varemærke, som vedkommende er indehaver af, nødvendigvis beskytter de nævnte tjenesteydelser, eller så meget desto mindre, at de indsigelser, som denne indgiver, tilsvarende er støttet på disse tjenesteydelser.

35 Det følger således af samtlige ovenstående betragtninger, at det var med rette, at appelkammeret sammenlignede det ansøgte varemærkes omtvistede tjenesteydelser med de eneste tjenesteydelser omfattet af det ældre varemærke, der var nævnt i indsigelsesskrivelsen, således at det eneste anbringende i stævningen – idet der ikke er fremført nogen argumenter, der kan skabe tvivl om resultatet af den således gennemførte sammenligning – skal forkastes som ugrundet, uden at det er nødvendigt at afgøre, om sagen overhovedet kan antages til realitetsbehandling, hvilket bestrides af intervenienten.

36 EUIPO skal derfor frifindes i denne sag.

Sagens omkostninger

37 Ifølge Rettens procesreglements artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen og pålægges derfor at betale sagsomkostningerne i overensstemmelse med EUIPO's og intervenientens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Anden Afdeling):

1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.

2) El Corte Inglés, SA betaler sagens omkostninger.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 24. maj 2016.

Underskrifter